

IV.

Nu hangt de hemel zoel en wijd
En de ure nadert,
Waarin, hóe ver uiteen geleid,
Hoe lang vergeefs gesmeekt, verbeid,
Hart zich met hart vergadert.

Ik klem mijn handen op mijn borst
Om 't nog te keeren.
Ik heb zooveel geluk vermorst,
Zooveel vergeefs gezocht, gedorst,
Ik wíl niet weer begeeren.

Daar zingt een zacht-gerekte fluit
Zijn smeeking door de stiltē uit,
De blaren trillen....
O hart, mijn hart, 't is úwe zang
Van lang-ontveinsd, miskend verlang;
Gij hebt niéts meer te willen.
